

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλμπεργ κα. α Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσιν ἀποστέλλωσιν γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἑορτὴ τῶν ἀνθῶν. — Ἡ Λουκοῦτ'α (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Ἡ Χειραφετημένη (σενέχεια, ὑπὸ Μάϊας). — Ἡ Γυναικεία κίνησις ἐν Ἰταλίᾳ (ὑπὸ κ. Ἀμαδῶρη). — Ἡ προμητορικὴ ἀμαρτία. Μίλτωϊος. Ἀπολοσθεῖς Παράδεισος. — Αἱ γυναῖκες εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν. — Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἐνωσεως τῶν Ἑλληνίδων. — Ἀλληλογραφία. — Συναγαί. — Ἐπιφυλλίς. Ὁ Μάϊς.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΝΘΩΝ

"Ἄνθη! ἄνθη! ἄνθη! Ἄνθος ἢ νεότης! ἄνθος τὸ κάλλος! ἄνθος; ὁ ἔρωσ; ἄνθος ἢ ζωὴ! Ὅταν ὁ Θεὸς ἔπλασε τὰ ἄνθη, εἶδεν τὴν ὑπαρξίν εἰς τὸ ὠραιότερον καὶ ἰδανικώτερον δημιούργημά του. Ἡθέλησε νὰ δώσῃ τὸ ἀρτιώτερον δείγμα τῆς καλλιτεχνικῆς φύσεώς του, ἐνταυτῷ δὲ καὶ τῆς ὑπερτάτης παντοδυναμίας του. Μὲ ἄνθη μικρὰ καὶ ἀπαλὰ καὶ τρυφερὰ ἐδημιούργησεν ἕνα κόσμον ζωῆς. Μὲ ἄνθη μετέβαλε τὴν φύσιν ἀπὸ κτῆσιμα ἐκ πηλοῦ εἰς παρὰδεισον. Μὲ ἄνθη ἔδωκε ζωὴν εἰς τὸ χρῶμα καὶ ἐσκόρπισεν εἰς τὸ σύμπαν τὰς θαυμασιωτέρας πινακοθήκας, τὰς ὁποίας ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια οὔτε νὰ συλλάβῃ θὰ ἴητο δυνατὸν ποτέ. Μὲ ἄνθη ἤνοιξε τὸν δρόμον τῆς ζωῆς, μὲ ἄνθη ἔστρωσε τὰ βήματα τῶν πρώτων ἀνθρώπων, μὲ ἄνθη ἀνήγγειλε τὴν μεγάλην τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἡμέραν, μὲ ἄνθη ἐστεφάνωσε τὰς κεφαλὰς τῶν ἁγίων καὶ μαρτύρων του, μὲ ἄνθη ἐστόλισε τοὺς ἥρωας τῶν Χερουβεὶμ τοῦ παραδείσου του.

Τὰ ἄνθη διὰ τοῦτο εἶναι εὐλογημένα. Τὰ ἄνθη διὰ τοῦτο εἶναι ἱερά. Μὲ τὴν συνοδείαν των ἐρχόμεθα εἰς τὴν ζωὴν. Μὲ τὴν συνοδείαν των βαίνομεν πρὸς τὸν τάφον. Τὰ ἄνθη εἶναι οἱ εὐγενέστεροι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκφραστικώτεροι διερμηνεῖς ὄλων τῶν μεγάλων καὶ ἰσχυρῶν αἰσθημάτων μας, τῆς χαρᾶς τῆς ἀμέτρου καὶ τῆς λύπης τῆς μεγάλης, τοῦ τρελλοῦ ἔρωτος καὶ τῆς στοργικῆς τρυφερότητος. Διαδραματίζουσι εἰς τὴν ζωὴν μας τόσον μέγα καὶ τόσον ὠραῖον μέρος, ὥστε, ἐὰν

διὰ μίαν στιγμὴν φαντασθῶμεν τὸν κόσμον χωρὶς ἄνθη, θὰ ἔχωμεν εἰκόνα πολὺ πενιχράν, πολὺ ἡλαττωμένην κατὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν ποίησιν. Ἡ ζωὴ θὰ ἐστερεῖτο ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλότερα θέληγτρά της· ἡ χαρὰ τὸν ὠραιότερον στολισμὸν της· ἡ εὐτυχία τὴν ἰδανικώτερον σφραγίδα της· ὁ ἔρωσ τὸν εὐγλωττότερον διερμηνέα του καὶ τὸ ἰδανικώτερον ἀκτινωπὸν του. Ἐρως χωρὶς ἄνθη εἶναι ζωὴ χωρὶς ἥλιον, νεότης χωρὶς κάλλος, εἰκὼν χωρὶς χρῶμα.

Ὁ ἔρωσ ἄλλως τε ἀντὶ τῶν σιδηρῶν βελῶν μὲ τὰ ὁποῖα συμβολίζεται ἔπρεπε νὰ φέρῃ ἄνθη. Αὐτὰ εἶναι τὰ βέλη του. Μὲ ἕνα ἄνθος γίνεται πάντοτε ἡ πρώτη ἐπίθεσις, ἐκδηλοῦται τὸ πρῶτον τραῦμα, σημειώνεται ὁ πρῶτος πόνος. Εἶχαν δίκαιον οἱ ὠροσκόποι νὰ ἀποδίδουν γλῶσσαν εἰς τὰ ἄνθη. Τί δὲν λέγει τῷ ὄντι ἐν ἄνθος εἰς ὅσους ἀγαποῦν καὶ εἰς ὅσους ἀγαπῶνται; Ποίαν θαυμασίαν ἐποποιίαν δὲν περικλείουν τὰ ἀρωματικὰ πέταλά του καὶ τὰ ὠρὰ ἢ ζωηρὰ χρώματά του; Ποίους ἀνκμησεις δὲν ἐξεγείρει μακρὰ μὲνον καὶ φυλαγμένον ὡς πολύτιμον κειμήλιον μεταξὺ τῶν φύλλων παλαιοῦ βιβλίου, ὅταν ἐξ ἐνός μεγάλο ἔρωτος δὲν μένει παρὰ μόνον ἡ ἀνάμνησις. Εἶναι ἡ ζωντανή, ἡ ἀθάνατος τοῦ ἔρωτος ἱστορία τὸ ἄνθος αὐτό.

Καὶ ὅταν τὰ μαλλιά λευκανθοῦν καὶ ὅταν αἱ ρυτίδες τοῦ γήρατος ἀυλακώσουν τὸ πρόσωπον καὶ ὅταν ὁ χειμὼν τῆς ζωῆς κυρτώσῃ τὸ ἄλλοτε λυγρὸν σῶμα, τί μένει ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τοῦ κάλλους καὶ τῆς νεότητος καὶ τῶν ἐρώτων παρὰ ἄνθη μακρὰ μὲνα;

Καὶ τί στολίζει τὸ μέτωπον τῆς Παρθένου, καθ' ἣν στιγμὴν προσέρχεται εἰς τὸν ναὸν διὰ νὰ ὁμώσῃ πίστιν καὶ ἀγάπην εἰς ἐκεῖνον, μεθ' οὗ ἐνόησε τὴν ὑπαρξίν της; Καὶ τί σφραγίζει τὴν εὐτυχίαν τῆς μητρότητος καὶ τί καλύπτει τὴν παγερὰν μορφήν τοῦ θανάτου; καὶ τί συμβολίζει τὴν μακρὰ μὲνα ζωὴν καὶ τὸ σβεσθὲν μειδίαμα καὶ τὴν νεκρω-

θεΐσαν χαράν και τὸν σιγήσαντα γέλωτα ἐπὶ τῶν τάφων ; τὰ ἄνθη.

Καὶ ἡ ἐκκλησία μὲ τί στολιζέται και πῶς πανηγυρίζει τὰς ἡμέρας τῶν ἐπισημῶν ἑορτῶν μας παρὰ μὲ ἄνθη ; Καὶ ἡ γῆ θὰ μᾶς ἐμειδία ποτὲ χωρὶς τὰ ἄνθη της ; Καὶ οἱ ἀγροὶ θὰ ἔτερπαν τοὺς ὀφθαλμοὺς μας και ἡ ἀτμόσφαιρα θὰ ἀρωματίζε τὴν πνοήν της και οἱ κῆποι θὰ ἦσαν παράδεισοι τῆς ζωῆς, χωρὶς ἄνθη ;

Καὶ χωρὶς ἄνθη θὰ εἶχαμεν καρπούς. Καὶ χωρὶς ἄνθη θὰ εἶχαμεν φυτεῖαν και χωρὶς ἄνθη θὰ εἶχαμεν δρόσον. Καὶ χωρὶς ἄνθη θὰ εἶχαμεν ζωήν ;

Μήπως τὸ ἄνθος δὲν περικλείει εἰς τὰ σπλάγγνα του τὸ πρωτόπλασμα τοῦ φυτικῆ βασιλείου. Μήπως δὲν περικλείει εἰς τὸ μικροσκοπικὸν ὠάριόν του τὰς ρίζας τῶν γιγαντείων δρυῶν και τοὺς κορμούς τῶν προαιωνίων πύκων και τὰ ἀειθαλῆ φυλλώματα τῶν ἐλαίων και τῶν φοινίκων και τῶν πλατάνων.

Μήπως δὲν περιλείπει εἰς τὴν μικροσκοπικὴν μήτραν του τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τῆς ζωῆς και τῆς ὑπάρξεώς μας. Τὸ ὄξυγόνον, τὸ ἄζωτον και ἡ πληθὺς τῶν ζωογόνων μορίων τῆς ζωῆς ποῦ ἄλλοῦ ἐγκυμονεῖται, ἐὰν ὄχι εἰς τὸ βασίλειον τῆς φύσεως, τοῦ ὁποῦ δημιουργοὶ και βασιλεῖς εἶναι τὰ ἄνθη.

Τὰ ἄνθη ἑορτάζουν σήμερον. Εἰς στεφάνους, εἰς δέσμας, εἰς ἀλύσεις ἀναρτῶνται εἰς τὰς θύρας και εἰς τοὺς ἐξώστους πλουσιῶν και πτωχῶν, συμβολίζοντα τὴν δρόσον και τὴν εὐτυχίαν και τὴν χαράν, ἣν δι' αὐτῶν σκορπίζει ἡ φύσις εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Πτωχοὶ και πλούσιοι ἀπολαμβάνουν ἐξ ἴσου τὴν φαιδρότητα και τὴν χαράν τῆς ἑορτῆς τῶν ἀνθῶν. Τὰ ἄνθη εἶναι ὁ μόνος στολισμός, ἡ μόνη πολυτέλεια, ἣς δὲν ἀποκλείεται ὁ πτωχός. Ἡ γῆ εἶναι γενναία εἰς ἄνθη. Καὶ τὰ σκορπίζει ἄφθονα, δροσερά, μυρισμένα και εὐχρωμα διὰ νὰ στεφανώσουν τὴν χαράν και διὰ νὰ παρηγοροῦν τὴν λύπην. Διὰ τοῦτο ἡ 1η Μαΐου εἶναι ἑορτὴ χαρᾶς και ἑορτὴ παρηγορίας.

Ἡ ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ

Οἱ Ρούτουλοι ἐξουσίαζαν τὴν Ἀρδέαν. Οἱ Ρωμαῖοι, κατακτητὰ τοῦ κόσμου, ἐπολιόρκησαν τὴν πόλιν ταύτην. Ταρκουῖνος ὁ Ὑπερήφανος ἐβασίλευεν ἐν Ρώμῃ. Τὴν πολιορκίαν τῆς πόλεως διηύθυναν οἱ δύο τοῦ υἱοῦ Ἄρπον καὶ Τίτος και ὁ ἀνεψιός του Βροῦτος. Ὁ Βροῦτος ἐπροσποιεῖτο τὸν ἡλίθιον, ἵνα σώσῃ τὴν ζωὴν του, τὴν ὁποίαν ὁ Ταρκουῖνος θὰ ἐπεβουλεύετο, ὡς και τῶν λοιπῶν συγγενῶν του και ὑπερόχων τῆς πολιτείας ἀνδρῶν.

Ἡ πολιορκία παρτείνεται και οἱ νέοι πρίγκηπες ἐποίκιλαν τὴν μονοτονίαν τῶν ἀγῶνων μὲ δεῖπνα και ἑορτὰς ὀργίων εἰς τὴν Γαβίαν, τὴν πρότερον κυριευθεῖσαν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῶν Σέξτου πόλιν.

Μίαν ἐσπέραν, ἐνῶ ἐδείπνων παρὰ τῷ Σέξτῳ μὲ τὸν ἐξάδελφόν των Κολλατίνον τὸν στρατηγὸν ἡ ὀμιλία ἐστράφη ἐπὶ τῆς ἀρετῆς τῶν γυναικῶν των. Ὁ καθεὶς ἐξύμνει τὴν ἰδικήν του ὡς φρονιμωτέραν τῶν ἄλλων. Ἡ συζήτησις ἔλαθεν ὀξύν χαρακτῆρα. Μὰ τὸν Δία ! εἶπεν ὁ Κολλατίνος, πρὸς τί αἰσχητήσεις. Εἴμεθα νέοι και ἀκακιοὶ και μάλιστα ὀλίγοι λευγαί

μας χωρίζουν ἀπὸ τὴν Ρώμην. Ἄς ἱπεύσωμεν τοὺς ἵππους μας και ἄς ἀναχωρήσωμεν. Αἱ γυναῖκες μας δὲν μᾶς περιμένουν βέβαια, και οὕτω θὰ τὰς εὐρωμεν ἐξ ἀπροόπτου και θὰ κρίνωμεν ποία εἶναι ἡ καλλιτέρα ἐξ αὐτῶν.

Μετὰ μίαν ὥραν οἱ νέοι πρίγκηπες ἦσαν εἰς τὴν Ρώμην. Εὐρον τὰς γυναῖκας των ἄλλην νὰ χορεύη, ἄλλην νὰ στολιζέται, ἄλλην νὰ ψάλλῃ, ἀλλ' οὐδεμία ἔκαμε σπουδαῖόν τι κακόν. Ἦσαν ἐνθουσιασμένοι και ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἐζητοῦσε τὸ βραβεῖον διὰ τὴν ἰδικήν του.

Μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ Κολλατίνος. Αἱ γυναῖκες σας δὲν κάμνουν τίποτε κακόν. ἀλλ' ἠδύναντο νὰ κάμνουν και τίποτε καλλίτερον. Ἄς ἴδωμεν τί κάμνει ἡ Λουκρητία.

Ἐφυγαν διὰ τὴν Κολλατίαν. Καὶ ἂν και ἡ νύκτα ἦτο προχωρημένη εὐρον τὴν Λουκρητίαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν γυναικῶν της; ἀσχολομένην εἰς τὸ νὰ κλώθῃ τὸ ἔριον και νὰ ὑφαίνῃ τὰ ἐνδύματα τοῦ συζύγου της.

Ἡ Λουκρητία ἦτο λοιπὸν ὄχι μόνον ἡ ὠραιότερα, ἀλλὰ και ἡ φρονιμωτέρα τῶν πριγκηπισσῶν. Εὐτυχῆς, διότι ἐπανεῖθε τὸν σύζυγόν της, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πολὺ μακρὰν, ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς και τοὺς συντρόφους του. Τοὺς προσέφερε δειπνον και ἀναπαυτικὰς κλίνας, και μὲ τὴν ἀνατέλλουσαν αἰγὴν ἀνεχώρησαν.

Διὰ τὴν δυστυχίαν της ἡ καλλονὴ της ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὸν Σέξτον, τὸν νεώτερον τῶν υἱῶν τοῦ Ταρκουῖνου. Ἀνεχώρησε λοιπὸν οὗτος μίαν ἄλλην νύκτα διὰ τὴν Κολλατίαν μόνος μὲ ἕνα ἀκόλουθόν του. Ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν Λουκρητίαν, ὡς κοιμιστὴς εἰδήσειων τοῦ συζύγου της και ἡ Λουκρητία δεχομένη τὸν ἀγαπητότερον υἱὸν τοῦ Βασιλέως και οὐδεμίαν ὑποπτευθεῖσα ἐπιβουλὴν τοῦ προσέφερε φιλοξενίαν.

Ἐδείπνησε μαζὴ της, χωρὶς οὐδόλωσ νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθηματὰ του και ὠδηγήθη μετὰ ταῦτα εἰς τὸ δωμάτιον τῶν ξένων. Ἄλλ' εὐθὺς ὡς ὄλοι ἐκοιμήθησαν, ἐξῆλ'ε τοῦ δωματίου του, κρύπτων ὑπὸ τὸ ἐνδυμὰ του τὸ γυμνὸν ξίφος του και διηυθύνθη εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Λουκρητίας.

Ἐν τῇ εὐπιστίᾳ της ἡ συνετὴ και ὠραία ματρώνα δὲν εἶχε κλείσει ἔσωθεν τὴν θύραν της. Ὁ Σίξτος ἔφθασε μέχρι τῆς κλίνης της, χωρὶς νὰ ἐνοηθῇ, Ἐκοιμάτο ἡμίγυμνος. Ὅταν αἴφνης ἤσθάνθη χεῖρα ξένην ἐπὶ τοῦ στήθους της, ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς και βλέπει εἰς τὸ ἡμίφως τῆς κανδύλας ἀνδρα ὄρθιον πρὸ τῆς κλίνης της.

Ὡς ὄνειρευομένη ἀνοίγει τὸ στόμα της, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ὁ Σίξτος τότε, φοβούμενος μήπως κἀλέσῃ εἰς βοήθειαν τῆς λέγει :

Σιωπῆ, Λουκρητία. Εἴμαι ὁ Σίξτος Ταρκουῖνος. Ἐὰν φωνάξῃς, ἐὰν εἴπῃς μίαν λέξιν, εἶσαι νεκρά. Ἡ Λουκρητία δοκιμάζει νὰ σηκωθῇ, ἀλλ' αἰσθάνεται τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους ἐπὶ τοῦ στήθους της. Ἄκουσε, τῆς λέγει ὁ Σίξτος, σὲ ἀγαπῶ εἰςέυρω ὅτι εἶσαι ἐνάρετος, ὥστε δὲν θὰ ὑποκύψῃς εἰς τὸ πάθος μου. Ἄλλὰ μᾶθε ὅτι δὲν θὰ χάσῃς μόνον τὴν ζωὴν διὰ τῆς ἀντιστάσεως, ἀλλὰ και τὴν τιμὴν σου. Ἐὰν ἀντιστῆς τόσον, ὥστε νὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ σὲ φονεύσω, θὰ φονεύσω και τὸν ὠραιότερον και νεώτερον ἐκ τῶν δούλων σου, θὰ τοποθετήσω τὸ πτώμα του ἐπὶ τῆς κλίνης σου και παρὰ τὸ πλευρόν σου και θὰ εἴπω, ὅτι ἐπειδὴ ἀνεκάλυψα τὴν

προδοσίαν ταύτην ἐξεδίκησα τὴν τιμὴν τοῦ Κολλατίνου, τοῦ ἐξαδέλφου και φίλου μου.

Ἡ Λουκρητία παρκαλεῖ, ἱκετεύει, ἀπειλεῖ, παλαίει, ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ Ταρκουῖνος τὴν πείθει ὅτι αὐτὴ νεκρά, ἡ μνήμη της και τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός της ἀτιμάζονται. Ἡ Λουκρητία ἐνδίδει, ἀφοῦ λαμβάνει τρομερὰν ἀπόφασιν, ἣτις θὰ τὴν καταστήσῃ θάνατον και τέλειον ἀρετῆς ὑπόδειγμα διὰ τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

Τὴν πρωῖαν ὁ Σίξτος τὴν ἀφίνει, ὑπερήφανος διὰ τὸν θρίαμβον, ὃν ἤρατο διὰ τῆς βίας. Ἄλλ' εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἡ Λουκρητία στέλλει ἀπεσταλμένους εἰς τὸν πατέρα της εἰς Ρώμην και εἰς τὸν ἀνδρα της εἰς Ἀρδέαν, μὲ τὴν ἐντολήν νὰ ἔλθῃ ἕκαστος συνοδευόμενος και ἀπὸ ἕνα φίλον του. Ὁ Λουκρητίος φθάνει μὲ τὸν φίλον του Πούμπλιον Βαλέριον και ὁ Κολλατίνος μὲ τὸν Βροῦτον. Εὐρίσκουν τὴν Λουκρητίαν κάτωχρον και μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Εἶσαι καλά ; ἐρωτᾷ ὁ Κολλατίνος, εἰσερχόμενος μετὰ τῶν ἄλλων και τείνων τὴν χεῖρα εἰς τὴν Λουκρητίαν.

Ὅχι, ἀπαντᾷ ἐκείνη, κινουσα θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν· διότι τί καλὸν δύναται νὰ μὲνῃ εἰς γυναῖκα, ἡ ὁποία ἀπόλεσε τὴν τιμὴν της ; Κολλατίνε ! ἀνδρας ξένος ἐμόλυνε τὴν κλίνην σου. Ἄλλ' ἐὰν τὸ σῶμα ἐμολύνθη, ἡ ψυχὴ ἔμεινε ἀγνή. Ὁ θάνατός μου θὰ τὸ ἀποδείξῃ. Ἄλλὰ δώσατέ μου τὸν λόγον σας, ὑποσχεθῆτέ μου εἰς τὴν τιμὴν σας, ὅτι ὁ προδότης θὰ τιμωρηθῇ.

Και οἱ τέσσαρες ἔτειναν τὰς χεῖρας.

Λοιπὸν, ἐπανελάσεν ἡ Λουκρητία, ὁ Σίξτος Ταρκουῖνος, κρύπτων τὸν ἔχθρον ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τοῦ ξένου, εἰσῆλθε τὴν χθελινὴν νύκτα εἰς τὸν κοιτῶνά μου, εἰς τὴν κλίνην μου, εἰς ἀπόλαυσιν ἡδονῆς, ἣν θὰ πληρώσῃ διὰ τῆς ζωῆς του, ἐὰν εἴσθε ἄνδρες.

Ὅλοι τῇ ὑπόσχοντο ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς των, ἀλλὰ και ὄλοι τὴν παρηγόρουν ρίπτοντες τὸ ὄνειδος κατὰ τοῦ Σίξτου. Μεταξὺ τῶν δύο των ὑπάρχει εἰς ἕνοχος και εἰς ἀθῶος, εἰς δῆμιος και ἐν ὄθμα.

Ἡ Λουκρητία δὲν πείθεται, ἡ ἀπόφασίς της δὲν μεταβάλλεται. Εἰς σας ἀπέκειται, ἀφοῦ ἀναγνωρίζετε τὴν ἐνοχὴν του, νὰ ἴδητε ποίας τιμωρίας εἶναι ἄξιος. Ἐὰν ἐγὼ δὲν ἔπαισα, δὲν ἀπαλλάσσω διὰ τοῦτο ἐαυτὴν τῆς τιμωρίας. Ποτὲ γυνὴ εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ λάβῃ τὴν Λουκρητίαν ὡς παράδειγμα διὰ νὰ ἐπιζήσῃ τῆς ἀτιμίας της. Μόλις εἶπε τὰς λέξεις ταύτας και πρὶν ἢ ὁ πατὴρ και ὁ σύζυγος λάθουν καιρὸν νὰ κρατήσουν τὴν χεῖρά της, ἐβύθισεν εἰς τὸ σταθὸς της ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον ἐκρυπτεν ὑπὸ τὰ φορέματά της.

Ὁ Κολλατίνος και ὁ Λουκρητίος ρίπτουν κραυγὴν ἀπελπισίας, εἰς ἣν ἀπαντᾷ ὁ τελευταῖος στεναγμός τῆς Λουκρητίας.

Ὁ σύζυγος και ὁ πατὴρ, χωρὶς δύναμιν, ἄφωνοι, κατασυντριμμένοι ὑπὸ τοῦ πόνου ρίπτονται εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων, κλαίοντες. Ἄλλ' ὁ Βροῦτος, ὃν ἐνόμιζαν ἡλίθιον, ἀποτινάσσει διὰ πρώτην φοράν τὴν τρέλλαν του. Οἱ ὀφθαλμοὶ του φλέγονται, τὸ σῶμά του ὀρθοῦται και ἀποσπᾶν ἀπὸ τὴν πληγὴν τὸν σίδηρον ἀνακράζει : Εἰς τὸ ἀγνὸν αὐτὸ αἶμα ὀρκίζομαι και λαμβάνω τοὺς μεγάλους θεοὺς μάρτυρας τοῦ ὄρκου μου ! Ὀρκίζομαι νὰ καταδιώξω διὰ πυρὸς και σιδήρου και δι' οἰουδήποτε ἄλλου μέσου δυνηθῶ Ταρκουῖνον τὸν Ὑπερήφα-

νον, τὴν ἀθλίαν σύζυγόν του Τούλιον και ὅλα τὰ τέκνα των και νὰ μὴ ὑποφέρω, ὅπως, ἐμοῦ ζῶντος, αὐτοὶ ἐξακολουθήσουν νὰ βασιλεύουν εἰς Ρώμην. Καὶ προσφέρω τὸ ἀχνίζον δόπλον εἰς τὸν σύζυγον και τὸν πατέρα.

Ἀμφότεροι μένουσιν κατὰπληκτοὶ πρὸ τῆς μεταμορφώσεως τοῦ νομιζομένου ἡλίθιου εἰς ἥρωα μεγαλοφυᾶ.

Ὀρκίσθητε, λέγει ὁ Βροῦτος.

Ἵπείκοντες εἰς τὸν ἀνθρωπον αὐτόν, τοῦ ὁποῦ ἐννοοῦν τὴν μεγαλοφυῆν ὀρκίζονται. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ Βροῦτος διευθύνει τὴν ἐκδίκησιν. Τοποθετεῖ ἐπὶ φορείου τὸ νεκρὸν σῶμα και τῇ διαταγῇ του μεταφέρουν αὐτὸ εἰς τὴν Ἀγοράν.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ αἵματοφόρου ὠραίου τούτου σώματος και τῶν δακρύων, τὰ ὁποία χύνει ὁ σύζυγος και ὁ πατὴρ και ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Σίξτου αἱ καρδίαι ὄλων τυγκινοῦνται. Ἡ ὄργη ἔπειτα διαδέχεται τὸν οἶκτον και τοῦτον ἡ ἐκδίκησις, θυγάτηρ τῆς ὄργης, ἡ ὁποία μὲ τὴν ἰσχυρὰν φωνὴν της καλεῖ τοὺς πολίτας εἰς τὰ ὄπλα. Ἐντὸς μῆς ὠρᾶς πιντακόσιοι νέοι, ὠπλισμένοι μέχρις ὀδόντων, περιβάλλουσι μωκόμενοι τὸ πτώμα.

Τὸ ἡμίση τοῦ στρατοῦ μένει εἰς Κολλατίαν, πρὸς φρούρησιν τῶν πυλῶν και ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν κοινοποίησιν τῆς Ἐπαναστάσεως εἰς Ρώμην. Οἱ λοιποὶ ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Βροῦτου φθάνουν εἰς Ρώμην. Κατ' ἀρχὰς οἱ Ρωμαῖοι νομίζουσι ὅτι πολιορκοῦνται παρ' ἐχθρῶν, ἀλλ' ἀναγνωρίζοντες ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ τοὺς εὐγενεῖς τῆς Κολλατίας και τῆς Ρώμης ἀκροῶνται αὐτῶν. Ἡ διήγησις τοῦ ἐγκλήματος ἐξοργίζει τὰ πλήθη και ὁ Βροῦτος ἀνακκοινοῖ τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν. Οἱ Ρωμαῖοι πιστεύουσι ὅτι ὁ Ζεὺς ἔκαμε τὸ θαῦμα νὰ ἀπιδώσῃ τὸ λογικὸν εἰς τὸν Βροῦτον διὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἐγκληματίας. Αὐτοστιγμὴ ἡ ἐκθρόνισις τοῦ Ταρκουῖνου ἀποφασίζεται. Οἱ τρεῖς πρίγκηπες, Τίτος, Ἄρπον καὶ Σίξτος ἐξορίζονται. Ἡ Βασιλίσα δραπετεύει ἐκ τῶν ἀνακτόρων, ἐνῶ ὁ Βροῦτος ὀπλίζει τοὺς εὐγενεῖς και μεταβαίνει εἰς τὴν Ἀρδέαν, ἵνα ἐξεγείρῃ τὸν στρατὸν κατὰ τῆς βασιλείας. Τὴν διοίκησιν ἐν Ρώμῃ ἀφίνει εἰς τὸν Λουκρητίον, ὃν ὁ Ταρκουῖνος εἶχε διορίσει διοικητὴν τῆς Ρώμης. Ἐνῶ ὁ Βροῦτος διευθύνεται εἰς τὴν Ἀρδέαν, ὁ Ταρκουῖνος πληροφορηθεὶς τὰ γενόμενα βχδίζει πρὸς τὴν Ρώμην διὰ νὰ τὴν ἡσυχάσῃ.

Ἄλλ' ἡ Ρώμη κλείει τὰς θύρας της πρὸς τὸν Ταρκουῖνον και ἀπὸ τῶν τειχῶν τοῦ ἀπαγγέλλεται ἡ ἀπόφασίς τῆς ἐξορίας του. Ἀποχωρεῖ εἰς Ἐτρούριαν, ἐνῶ ὁ Σίξτος φονεύεται παρὰ τοῦ Βροῦτου.

(Κατὰ τὸν Ἀλέξανδρον Δουμά)

Ἐλένη Γεωργιάδου

Ἡ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη διέρρευσε ἀνευ ἄλλου ἐπεισοδίου. Ἡ κ. Μειδιώφ μεταβᾶσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κ. Δέδερν δὲν τὴν εὐρεν ἐκεῖ, κατὰ συνέπειαν πᾶν διάβημά της σχετιζόμενον πρὸς τὸν γάμον τοῦ υἱοῦ της ἀνεβλήθη. Ἡ γιγαῖα μὲ τὰς περιποιήσεις τῆς Λέλας και τὴν στοργὴν, τὴν τόσον σπανίως ἐκδηλουμένην πρὸς αὐτὴν ἀνέλαθεν ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ἀδιαθεσίαν τῆς νυκτός. Ἡ Ὀλγίνα ἔλαθεν ἄνθη ἀπὸ τὸν ὑποψήφιον

της και η Έμμα ώνειροπώλει τον Ρώσον αξιωματικόν της προτεραιάς, ο οποίος τόσον θαυμασιώς έχορευε μαζούρκαν. Ο κ. Μερμιλώφ εξηκολούθει να έχη τὰ νεύρα του, ἀλλ' ἐπειδή ὄλας τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας του τὰς διήλθεν εἰς τὸ ἐν Γαλατῶν γραφεῖόν του μόνον τὴν ἐσπέραν ἐσυνέφρασε καὶ πάλιν ὁ ὀρίζων τῆς ἡσυχίας τῆς οικογενείας του.

Ἡ κοκκίνα Κατίγκω ἐν τούτοις ἐφαίνετο, ὡς νὰ ἐκάθητο εἰς ἀναμμένα κάρβουνα. Ἦθελε νὰ ὀμιλή, εἰ δυνατόν διαρκῶς, περὶ τοῦ ἀπασχολοῦντος αὐτὴν ζητήματος μετὰ τὰ κορίτσια της, τὰ ὁποῖα ἔμωσ δὲν ἐδείκνυον ὅσον ἡ μητέρα των ἐνδιαφέρον. Ἡ Ὀλγίνα κατ' ἀρχὰς ἔμεινεν ὀλίγον μαζὶ της· ἔπειτα ἔμωσ ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν φίλην της, καὶ μαζὶ καὶ αἱ δύο ἔμειναν ἀρκετὴν ὥραν κλεισμέναι εἰς τὸ δωμάτιον καὶ δοκιμάζουσαι τὰ νέα κτενίσματα τοῦ χειμερινοῦ συρμοῦ. Ἐἶχαν ἕνα φιγουρίνι κτενισμάτων καὶ μετὰ τὸ μικρὸν μάθημα, τὸ ὁποῖον εἶχαν λάβει παρὰ τοῦ coifeur τὴν προηγουμένην ἐσπέραν, ὅταν ἤλθε νὰ τὰς κτενίσῃ διὰ τὴν ἐσπερίδα, ἠτχολήθησαν δύο ἡμισυ ἀκριβῶς ὥρας, κτενίζουσαι ἡ μία τὴν ἄλλην καὶ ὑψοῦσαι καὶ καταρρίπτουσαι πύργους ἀπὸ φριζαρισμένα μαλλιά καὶ ἀπὸ κόμβους τριχίνους ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των. Ἡ Έμμα προσεκολλήθη εἰς τὴν συντροφίαν των. Τοῦτο δὲν τὰς νῆχαρίσκει διόλου καὶ διὰ τοῦτο ἡ Ὀλγίνα, ἐφεύρισκε πάντοτε ἐργασίας ἐκτός τοῦ δωματίου διὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ. Αἱ δύο φίλαι εἶχαν νὰ εἰποῦν τόσα νέα, νὰ συμβουλευθῆ ἡ μία τὴν ἄλλην καὶ ἡ μικρὰ ἐκείνη, ἡ τόσον θέλουσα νὰ φαίνεται μεγάλη, δὲν ἤνοιε νὰ τὰς ἀφήσῃ ἡσυχίας.

Ἡ Λέλα ἔμεινεν ὄλον τὸ ἀπόγευμα μετὰ τὴν γιγνή της. Τῆς ἔκαμε δύο-τρεις καφέδες, τρία τέσσαρα σιγαρέττα καὶ ἔπειτα τῆς ἐδιηγήθη ἱστορίας ρωσικὰς, τὰς ὁποίας ἡ γραῖα ἤκουε μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος.

Ὁ Κώστας φυσικὰ δὲν ἐφάνη καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀλλ' οὔτε τὸ βράδυ διὰ τὸ δεῖπνον. Ἐκεῖνος ἔπλεεν εἰς ὠκεανὸν εὐδαιμονίας, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε εἶχε φαντασθῆ. Ἡ Μαρία ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν καὶ ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν τοῦ ἀπεκαλύπτετο ὑπὸ νέας γοητείας καὶ νέας μορφάς. Τελεία καλλιτέχνις εἶχε μεταβάσει εἰς παράδεισον τὴν μικρὰν ἔπαυλιν εἰς ἣν, μετὰ νεωτέραν σκέψιν, ἀπεφάσισαν νὰ διέλθουν μίαν ὀλόκληρον ἐβδομάδα. Ἦτο παρκαφροσύνη, νὰ χωρισθοῦν πάλιν ἀμέσως, νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ ἀσφυκτικὸν Σταυροδρόμι καὶ νὰ ἐπιβάλλουν εἰς ἑαυτοὺς τὸ μαρτύριον τῆς ἀπομακρύνσεως καὶ τῆς ὑποκρισίας. Ἡ Μαρία πρώτη ἐπρότεινε νὰ μείνουν. Ὁ δυστυχὴς νέος ἐφοβέτο, εἶχεν ἐνδοιασμούς. Ἄλλ' ἐκείνη τὸν ἐνεθάρρυνεν. Αἱ γυναῖκες ὅταν ἀγαποῦν εἶναι πολλὸν τολμηρότεραι, πολλὸν ἐρευρετικώτεραι τῶν ἀνδρῶν. Γράψε εἰς τὴν μητέρα σου ὅτι ἀνεχώρησες εἰς ἐκδρομὴν μετὰ ἕνα φίλον σου. Ὅα εἶπες ἄλλως τε τὴν ἀλήθειαν. Ποῖος φίλος σου ἠμπορεῖ νὰ εἶναι περισσότερον φίλος σου ἀπὸ ἐμέ.

Ὁ Κώστας ἔμεινε σύννοος. Ἦθελε νὰ μείνουν, καὶ ἤθελεν ἐν τούτοις νὰ κατάρθωνε νὰ φανῆ διὰ μίαν στιγμὴν εἰς τὸ σπίτι. Νὰ ἀνήγγελλεν ὁ ἴδιος τὴν ἐκδρομὴν μετὰ ἄλλων φίλων, νὰ παρελάβαν μαζὶ του μερικὰ ἀσπρόρουχα καὶ εἶδη ἀπολύτου ἀνάγκης καὶ νὰ ἐπανήρχετο ἡσυχος, ἀμέριμνος, νὰ ἀπολαύσῃ τὴν εὐτυχίαν του.

— Ἄκουσε, τοῦ εἶπεν, ἡ Μαρία, εὐθὺς ὡς τῆς μετέδωκε τὰς σκέψεις του. Ἡ μητέρα σου, λέγεις, ὅτι εἶναι καλὴ καὶ

ὅτι σὲ ἀγαπᾷ πολύ. Πήγαινε νὰ τῆς εἶπες τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Κώστας ἀνεπήδησε μετὰ τρόμου. Τὸ θάρρος τῆς συζύγου του τὸν κατέπλησσε. Πῶς! νὰ ἀναγγεῖλῃ τὸν γάμον του ἔτσι ἀμέσως, χωρὶς νὰ προετοιμάσῃ τὸ ἔδαφος! Πῶς! νὰ ἐκθέσῃ εὐθὺς τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς εὐτυχίας των, τίς οἶδεν εἰς ποίους κινδύνους καὶ εἰς ποίαν στενοχωρίαν.

— Ναὶ! εἶπεν ἡ Μαρία. Ἡ ἀλήθειαι, φίλε μου, εἶναι ἡ πηγὴ κάθε χαρῆς καὶ κάθε εὐτυχίας. Τὸ μυστικὸν τοῦ γάμου μας προδίδει βεβήτως πολλὴν τὸλμην, καὶ θὰ γεννήσῃ θόρυβον. Ἐὰν ἤθελα δὲ ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ ἀποφύγω διὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦλάχιστον τὰς κρίσεις τοῦ κόσμου καὶ τὰς δυσαρρεσκείας, ἃς ἡ ἀποκάλυψις του θὰ μᾶς ἐπροξένη. Ἄλλὰ δὲν ἠμπορῶ. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἀπόφασίς μας τὸ νὰ παρατείνωμεν τὸ μυστικὸν θὰ ματαιωθῇ. Εἰπέ το εἰς τὴν μητέρα σου. Ἐὰν εἶναι νοήμων καὶ ἀνεπτυγμένη θὰ μᾶς ἐνοήσῃ καὶ θὰ διευκολύνῃ τὴν θέσιν μας.

Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε πρὸς τὴν δύσιν του. Ἄν ἐν θὰ φύγῃ, δὲν ἔχεις νὰ χάσῃς κειρὸν, προσέθηκεν ἡ Μαρία, ἀνοίγουσα τὰ πρὸς τὸν κήπον παράθυρα τοῦ ὑποδωματίου των. Τὸ ὄξύ, τὸ ἰσχυρὸν ἄρωμα τῶν χρυσαυθῶν ἐπλημμύρησε τὴν χλιαρὰν τοῦ δωματίου ἀτμόσφαιραν. Ὁ ἥλιος τῶρα κατέρυθρος ἐχρῦσσε μετὰ τὰς ἀκτίνάς του τὴν πόλιν καὶ τὴν ἐξοχὴν. Ἡ Χρυσούπολις, ὡς ὠνομάσθη, ἀκριβῶς διὰ τὰ παίγνια αὐτὰ τοῦ φωτός καὶ τὰς πυρκαϊάς, ἃς ἀνάπτει ἐκεῖ ἡ δύσις τοῦ ἡλίου ἐκάστην ἐσπέραν, ἔπλεεν εἰς καταρράκτας χρυσοῦ, εἰς πέλαγος ἐρυθρῶν φλογῶν. Τὸ θέαμα ἀπὸ τὸ ὕψωμα ἐκεῖνο τῆς ἐπαύλειος ἦτο μαγευτικόν. Πᾶμε εἰς τὸ Belvedere, εἶπεν ἡ Μαρία, λησμονήσασα ἀμέσως τὰς μερίμνας καὶ τὴν δυσθυμίαν, ἡ ὁποία εἶχε καταλάβει τὴν ψυχὴν της ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ἔστω καὶ τῆς δι' ὀλίγον ἀπομακρύνσεως τοῦ πολυαγαπημένου της. ὦ! ἔλα! Πρέπει νὰ μείνῃς. Ἄς εἴμεθα ἐγωῖσται σήμερον. Ἡ ἀποθέσις αὐτῆ τῆς φύσεως ἃς κλείσῃ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς εὐτυχίας μας. Ἐλα γρήγορα. Τὸ θέαμα ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω εἶναι ἐξοχόν.

Καὶ ἐλαφρά, πεταχτή, εὐλύγιστος ἐρρίφθη εἰς τὸν πρὸ τῆς θύρας τοῦ δωματίου διάδρομον, παρασύρουσα καὶ τὸν ἀνδρα της εἰς τὸν τρελλὸν δρόμον της. Ἐκεῖνος τὴν ἠκολούθει ὡς παιδί. Ὅα ἦτο ἀδύνατον νὰ τῆς εἶπῃ ὄχι, ἀκόμη καὶ ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν κόλασιν. Ἀνῆλθον στενὴν ἐλικοειδῆ κλίμακα, ὅλην ἐπεξεργασμένην διὰ σφυρηλατημένου σιδήρου καὶ εὐρέθησαν εἰς τὸν ὠρῆτον πύργον.

Ὁ Κώστας εὐρέθη πρὸ εἰκόνας ἀπεριγράφτως μαγικῆς. Ὁ Πολίτης, ἔβλεπε διὰ πρώτην φοράν τὴν Πόλιν, ὠραίαν, μεγαλοπρεπῆ, εἰς ὅλην τὴν ἀπεριγράφτως καλλιτεχνικὴν εὐμορφίαν της. Τοῦ ἐφαίνετο ὀπτασία ἄλλων κόσμων ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του. Τοῦ ἐφαίνετο ὄνειρον ἢ ἀποθέσις ἐκείνη, εἰς ἣν ἔπλεε τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ πόλις τοῦ Κωνσταντινίου. Κάτω ἀμέσως ὑπὸ τὰ βλέμματά των ἐξετυλίσσετο τὸ Σκυτάρι μετὰ τὸ ἀπέραντον στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον, τὸ μεγαλύτερον τῆς Ἀνατολῆς, πρὸς τὰ ἀριστερὰ μετὰ πληθὺν οἰκισμῶν ἐρυθρῶν καὶ κίτρινων καὶ φαιῶν καὶ λευκῶν, τὰς ὁποίας ἐπλαίσιον καὶ περιέβαλλον ἀπὸ τὰ ἐπάνω καὶ ἀπὸ τὰ πλάγια ὀλόκληρον δάσος κυπαρίσσιων, καὶ ἄλλων δένδρων, ὡς τὰ μεταξὺ καὶ τὰ γύρω νὰ ἦσαν τόσα ἀποκρυπταλῶματα σμαράγδων, φωτοβολούντων ὑπὸ τὴν αἴγλην τῶν ροδιῶν ἀκτίνων τῆς δύσεως.

Καὶ μετὰ εἰς τὸ πράσινον δάσος αἱ πάλλευσαι στήλαι τῶν τουρκικῶν τάφων τοῦ μεγάλου ἐκεῖ νεκροταφείου μετὰ καὶ ποῦ ἐν φῆσι κόκκινον ἐπὶ τῆς κορυφῆς των, ἢ ἐν σαρίκι γιγάντειον πράσινον ἢ λευκὸν καὶ αὐτό. Καὶ ὅλα μαζὶ ὑπὸ οὐρανὸν χρυσογάλανον καὶ ὑπὸ τὰς ἐρυθρὰς προβολὰς τῆς ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους κατερχομένης πρὸς τὴν θάλασσαν πυρίνης γιγαντείου σφαίρας, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ θάλασσα εἶχε, λέγεις, ἀπλώσει σινδόνην ἀπὸ ἀφρώδη μεταξωτὰ τῆς Προύσσης, ραντισμένην ὄλην ἀπὸ ροδοπεταλα κόκκινα καὶ τριανταφυλλιά καὶ ροδοκίτρινα καὶ βυσινιά. Ἡ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ ἦτο ὄλη ἐορτάσιμος, ὄλη ἀκτινοβολοῦσα ἐκυμάτιζεν ἀπαλά, ἡσυχὰ, τόσον, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι εἰς κάθε ροδόχρυσον πέταλόν της ἐρέρετο καὶ μία πυγολαμπίς, σπαρταρίζουσα ἀπὸ ἔρωτα πρὸς τὴν φύσιν, τὴν ὁποίαν ὄλαι μαζὶ θὰ ἐφώτιζαν ἔπειτα, ὅταν ὁ ἥλιος θὰ ἐξηφανίζετο ὑπὸ τὰ βύσσινια παραπετάσματα τῆς ἐσπερινῆς πασταῶδος του.

Αἱ νῆσοι, ὀλόχρυσοι καὶ αὐταί, ἡ Πρίγκηπος παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Χαλκίδος, καὶ ἡ Ἀντιγόνη καὶ ἡ Πρώτη ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, παρέτασαν κλιμακωτὰς τὰς οἰκοδομὰς των καὶ τὰς πλαστικὰς τῶν λόφων των καμπύλας, ὡς ὠραιὰ νύμφαι, ἀναδυθεῖσαι ἀπὸ τὴν θάλασσαν, μετὰ ἐνδυμασίας ἀπὸ τὰ ἀσημεῖα καὶ χρυσοκόκκινα χρώματα τῶν ὑπεβρυχίων θεῶν. Ὅλη αὐτὴ ἡ χρυσοῦ ἀκτινοβολία, ἀντανεκλᾶτο ἀμυδρότερον εἰς τὴν ὀφιοειδῆ ταινίαν τοῦ Βοσπόρου, ὁ ὁποῖος ἔμεινε κυανοῦς, στολισμένος ὅμως μετὰ ψίγματα χρυσοῦ καὶ ἀσημεῖα, ὡς μακρὸς καὶ ἀτελειώτος δράκων, ὄλος μεταλλοσκεπασμένος καὶ δι' ἀτελειώτων ἐλιγμῶν, εἰσδύων πότε μὲν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Εὐρώπης καὶ πότε εἰς τοὺς παραδείσους τῆς Ἀνατολῆς. Διότι ὄλη ἡ γραμμὴ ἡ συσπώμενη ὡς εἰς ἀλλεπαλλήλους φρικιαίαις τῆς φύσεως, ἡ παριστώσα μαγικὴν εἰκόνα συμπίεγματος ἀλύσεων ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, ἀποτελεῖται ἀπὸ κρμαστά δάση καὶ πρασιάς καὶ κήπους, τῶν ὁποίων τὰ πράσινα κράσπεδα λούει ρυθμικῶς ἡ θάλασσα εἰς κάθε κυματισμὸν της. Ὅλη αὐτὴ ἡ εἰκὼν μετὰ τὰ γραφικὰ τοῦ Βοσπόρου πρόκειται, τὰ πτωχικὰ μετὰ τὰ λευκὰ καὶ ἀραιὰ σπιτάκια των, καὶ τὰ πλούσια μετὰ τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἐπαύλεις των, ὀλίγον καὶ σποραδικῶς μόνον ἐδεχέτο τὴν χρυσοῦν βροχὴν τῆς δύσεως καὶ ἀπέπνεε μίαν ἤρεμον καὶ γλυκεῖαν μελαγχολίαν, ἣν σκορπίζει πάντοτε εἰς τὴν φύσιν ἢ δύσιν τοῦ ἡλίου, τὸ ἡμίφως τῆς ἡμέρας, πρὶν ἢ ἡ νύκτα ἐξαπλώσῃ ἐπ' αὐτῆς τὴν σκοτεινὴν σινδόνην της.

(Ἐπεται συνέχεια)

μάτα

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΕΝ ΙΤΑΛΙΑΙ

Β'.

Τὸ 1880, 83 καὶ 88 νομοσχέδια κατετέθησαν εἰς τὴν Βουλὴν, ὅπως δοθῆ τὸ δικαίωμα ψήφου τῆς εἰς τὰς γυναῖκας κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς, δικαίωμα, τὸ ὁποῖον ἔχαιρον αὐταὶ εἰς τινὰς πόλεις πρὸ τῆς ἑνώσεως τῆς Ἰταλίας. Ὁ ὑπουργὸς Depretis ἀνέγραψεν εἰς τὸ πρόγραμμά του τὴν μεταρρυθμισιν ταύτην, ἀλλ' ὁ κ. Κρίττης τὴν ἐπολέμησε.

Τὸ 1877 μόλις ἡ ἀντίθετος μερὶς ἤλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ ἀναφορὰ ἐπεδόθη εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς ψήφου τῶν γυναικῶν. Τὸ 1881 οἱ ἀσχηγοὶ τοῦ ριζοσπαστικοῦ καὶ δημοκρατικοῦ κόμματος ἀπεφάνθησαν, ὅτι τὸ δικαίωμα

τῆς ψήφου εἰς τὰς πολιτικὰς ἐκλογὰς ἀφείλει νὰ παραχωρηθῆ εἰς τὰς γυναῖκας. Ἐκτοτε δὲν ἐγένοντο πλέον νέα διαβήματα. Ἄλλ' ἔμωσ ὁ Σύνδεσμος πρὸς Βελτιώσιν τῆς Πνευματικῆς, Καταστάσεως τῆς Γυναικός, ὁ ἰδρυθεὶς ἐν Βολωνίᾳ τὸ 1891 περιλαμβάνει εἰς τὸ πρόγραμμά του καὶ τὰ πολιτικὰ τῶν γυναικῶν δικαιώματα.

Ἄλλ' αἱ γυναῖκες τόσον ἐν Ἰταλίᾳ, ὅσον καὶ ἀλλαχοῦ δὲν θὰ ἐπιτύχουν τίποτε, ἐὰν δὲν ἐνωθῶσι καὶ ἀποδείξωσιν, ὅτι ἔχουν συνείδησιν τῶν δικαιωμάτων των καὶ τῆς ἀξίας των. Μῆλον ὅτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ φύσις τῆς Ἰταλίδος γυναικός καὶ αἱ πολιτικαὶ καὶ κοινωνικαὶ συνθήκαι, ὑπὸ τὰς ὁποίας ζῆ, τὴν διαθέτουν ὀλιγώτερον πάσης ἄλλης εἰς δρασιν ἀνεξάρτητον καὶ εἰς συνείδησιν τῆς εὐθύνης της, ποιά της κινήσις ἐν τούτοις οικονομικῇ καὶ πνευματικῇ ἐξεδηλώθη εἰς τοὺς γυναικείους κύκλους τῆς χώρας μας.

Ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ βασιλείου τῆς Ἰταλίας ἐτυστήθησαν ἑταιρίαι ἀλληλοβοηθείας, ἄλλαι δι' ἀμφοτέρω τὰ φύλα καὶ ἄλλαι ἀποκλειστικῶς γυναικεῖαι. Σήμερον ἀριθμοῦνται χίλια περίπου ἐκ τῶν πρώτων καὶ ἑκατὸν ὀδοθήκοντα ὀκτώ γυναικεῖαι, ἐξ ὧν ἡ τοῦ Τουρίνου, ἀποτελουμένη ἀπὸ 1500 ἐργατῶν. Αἱ ἑταιρίαι αὐταὶ μὴ σκοπεῦσαι ἄλλο ἢ τὴν βελτίαν ἐν περιπτώσει ἀσθενείας ἢ ἐλλείψεως ἐργασίας δὲν ἀποτελοῦσι ὀργανικοὺς συνδέσμους ὑπὸ τὴν κυριωτέραν σημασίαν τῆς λέξεως. Ἀπόπειράι τινες πρὸς ἰδρυσιν συνδικάτων ἀπέτυχον. Αἱ ἐργαζόμεναι μόνον εἰς τὰ καπνεργεστάσια παρουσιάζουν σῶμα συμπαγές καὶ ζητοῦσιν ἤδη ἀσφάλειαν τοῦ γήρατος. Μεταξὺ τῶν ἐργατῶν διωργανώθησαν πολλάκις ἀπεργαίαι ἢ ἀπεργαίαι τῶν ψιαθοπλεκτριῶν, ἢ τῶν ἐργατῶν τῶν ἀγρῶν, αἱ ὁποῖαι ἔμωσ περιεστάθησαν ἀμέσως, ἂν καὶ αἱ ἀπεργουσαι ἐπέδειξαν χαρακτῆρα συνειδητοῦ ἐξοχόν.

Ὑπάρχουν καὶ σωματεῖα ὑπὲρ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός. Ἡ κ. Ἄννα Μαρία Μοτζόνη εἶναι ἡ διωργανώτρια καὶ ἡ ψυχὴ τῆς πολιτικῆς γυναικεῖας κινήσεως ἐν Ἰταλίᾳ. Τὸ 1878 ἀντεπροσώπευσε θαυμασιῶς τὰς πατριώτιδας της εἰς τὸ ἐν Περσίσις Συνέδριον τῶν Γυναικείων Δικαιωμάτων, ἀποσταλεῖσα ἐκεῖ παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ de Sanctis. Τὸ 1881 ἀπεπειράθη νὰ συστήσῃ *Σύνδεσμον τῶν γυναικείων συμφερόντων*. Ἄλλ' ἡ ἀπόπειρά της ἐματαιώθη ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν Ἰταλίδων μᾶλλον ἢ ἀπὸ ἀντίδρασιν. Τότε ἡ δις Παυλίνα Schiff ἐπρότεινε τὴν ἰδρυσιν Συνδέσμου διὰ τὴν προστασίαν καὶ ὑπεράσπισιν τῶν οικονομικῶν συμφερόντων τῶν ἐργατῶν. Ἡ ἰδέα ἔτυχε συμπαθοῦς ὑποδοχῆς, ἀλλ' ὄχι καὶ ὑποστηρίξεως. Ἡ δις Schiff δὲν ἀπεθαρρύνθη. Τὸ 1894 λαμβάνει πάλιν τὴν πρωτοβουλίαν τῆς συστάσεως μεγάλου συνδέσμου διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν γυναικείων συμφερόντων καὶ συγκεντρῶν μέγαν ἀριθμὸν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εἰς τὸ σωματεῖον τοῦτο. Τὸ ἐν Μιλάνῳ δοθὲν παράδειγμα ἠκολούθησαν ἐν Τουρίνῳ, Βενετίᾳ καὶ Ρώμῃ, ὅπου ἀνάλογα σωματεῖα ὑπάρχουν σήμερον. Ἐν Ρώμῃ ὑπάρχει ἔτι σωματεῖον σπουδαστριῶν καὶ ἐν Τουρίνῳ ἑταιρία διδασκαλιστῶν.

Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν κίνησιν ταύτην παρατηρεῖται νεωτέρω τοιαύτη ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Πολλοὶ Ἰταλίδες γράφουν καὶ ὀμιλοῦν μετὰ πειθοῦς κατὰ τῶν πολέμων καὶ τῶν ἐξοπλισμῶν. Μεταξὺ ἄλλων ἡ Ἄδα Νέγγρη, ἡ κ. Φινὴ Σαλαζάρ, ἡ δις Μελανία Σκοδνικ. Κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον

έν 'Αφρική ή δις Σκόδινα ἔσχε τὴν πρωτοβουλίαν ἐπιτήμου δι' ἀναφορᾶς αἰτήσεως τῶν Ἰταλίδων πρὸς κατάπαυσιν τοῦ πολέμου. Πολλὰι γυναῖκες ὑπέγραψαν εὐγενεῖς καὶ ἀπλαῖ ἐργατίδες. Σήμερον ἀνάλογος ἀναφορὰ φέρουσα ὑπὲρ τὰς 60,000 ὑπογραφὰς ἐπεδόθη ὑπὲρ ἀπονομῆς χάριτος εἰς τοὺς πολιτικούς καταδικούς.

'Ἄλλ' ἡ σημαντικώτερα γυναικεία κινήσις ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀναγράψει εἰς τὸ πρόγραμμά του τὴν χειραφέτησιν τῶν γυναικῶν καὶ τὴν ἰσότητά των δικαιωμάτων τῶν δύο φύλων. 'Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ αἱ γυναῖκες δὲν διωργανώθησαν εἰς τρόπον ἰκανοποιητικόν.

'Ἐπὶ ἐνὸς σπουδαίου σημείου αἱ γυναικόφιλοι καὶ αἱ σοσιαλισταὶ δὲν εἶναι σύμφωνοι ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς προστασίας τῆς γυναικείας ἐργασίας. Τὸ σοσιαλιστικὸν κόμμα ζητεῖ νόμους προστατευτικούς τῆς ἐργασίας τῆς γυναικός, διὰ τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐργασίμων ὥρων. Οἱ γυναικόφιλοι ἀποκρούουν τοὺς νόμους τούτους, οἱ ὅτι ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς προστασίας παρεμποδίζουσιν τὰς γυναικείας ἐλευθερίας. Νόμοι καλοὶ, βελτιούντες τὴν θέσιν τῶν ἐργατῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, θὰ ἦσαν εὐκαταί. 'Ἀλλ' αἱ γυναῖκες δὲν δέχονται προνόμια, περιορίζοντα τὴν ἐλευθερίαν των. 'Ὁ κοινὸς ἐν τούτοις σκοπὸς ἀμφοτέρων τῶν μερῶν εἶναι ἡ βελτίωσις τῆς θέσεως τῆς γυναικός, εἴτε ἐργατίδος, εἴτε μὴ, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιτευχθῆ μόνον διὰ τῆς ὑποχωρήσεως καὶ τῆς εἰρηνικῆς συνενόησεως καὶ ἀδελφώσεως ὄλων.

Ἐν Ρώμῃ

Ἀμαδὸρη Μαριάνη

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΛΕΣΘΕΝΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ ΤΟΥ ΜΙΛΤΩΝΟΣ

Η ΠΡΟΜΗΤΟΡΙΚΗ ΑΜΑΡΤΙΑ

Ὅταν ἐχόρτασεν, ὡς ἐν βακχικῇ εὐθυμίᾳ διατελοῦσα, εὐτυχῆς καὶ μετρελλὴν χαρὰν εἶπε πρὸς ἑαυτήν: "ὦ, σὺ τὸ πολυτιμώτατον καὶ τελειότατον ἐν τῶν δένδρων τοῦ παραδείσου τούτου, σὺ τοῦ ὁποῖου εὐλογημένος καρπὸς εἶναι ἡ σοφία, μέχρι σήμερον σκοτεινὸν καὶ παρηγηκωτισμένον, μετὸς καρπῶν σου, ὡς καταδικασμένους εἰς ἀχρησίαν, εἰς τὸ μέλλον ἡ πρώτη μου πρωϊνὴ φροντίς θὰ εἶναι δι' ἐσέ· θὰ ἐρχωμαι κάθε αὐγὴν νὰ ψάλλω τὸν δικαίον ἔπαιόν σου· τοὺς γονίμους κλάδους σου, τοὺς κλίνοντας ὑπὸ τὸ βῆρος τῶν καρπῶν, οὓς τόσον ἐλευθερίως προσφέρουν εἰς ὄλους, θὰ τοὺς ἐλαφρώσω ἐγὼ, ὡραῖον δένδρον, μέχρι οὗ τρεφομένη ἀπὸ σέ καταστῶ τόσον σοφὴ, ὥστε νὰ γίνω ἴση πρὸς τοὺς θεοὺς, οἵτινες κατέχουν πᾶσαν σοφίαν, ἂν καὶ φθοσῶν τοὺς ἄλλους δι' ἐ,τι δὲν δύνανται νὰ τοῖς δωρίσουν. Διότι ἐὰν ἦσαν ἡ πηγὴ τῶν δώρων, τὰ ὁποῖα διαθέτεις, δὲν θὰ εἶχες γεννηθῆ ἐδῶ. Τί δὲν σοῦ οφείλω, ὦ σοφία, προστάτα καὶ ὁδηγὸς μου! 'Ἐὰν δὲν σέ ἠκολούθουν θὰ ἔμενα ἐν τῇ ἀμαθείᾳ. Μοῦ ἠνοιξες τὸν δρόμον τῆς σοφίας, μοῦ ἀπεκάλυψας τὸ μυστικὸν ἄστυλόν της.

'Ἰσως καὶ ἐγὼ εἶμαι κρυμμένη; Ὁ οὐρανὸς εἶναι τόσον ὑψηλὰ, ὥστε ἀπὸ τὸ ὑπέρτατον ὕψος του δὲν διακρίνει τις ἀκριβῶς τί γίνεται ἐπὶ τῆς γῆς. Φροντίδες σοβαρώτεροι θὰ ἀπασχολοῦν ἴσως τὴν ἀγρυπνον ἐπίβλεψιν τοῦ μεγάλου δημιουργοῦ μας, ὅστις ἀναπαύεται ἐν τῇ μέσῃ τῶν φρουρῶν, ὑφ' ὧν

περιβάλλεται. . . . 'Ἀλλὰ πῶς θὰ παρουσιασθῶ πρὸ τοῦ 'Αδάμ; Ἐὰν τοῦ ἀποκαλύψω τὴν ἐν ἐμοὶ μεταβολήν; Ἐὰν τὸν καταστήσω κοινωνὸν τῆς τελείας εὐτυχίας μου; καὶ δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ κρατήσω δι' ἐμέ τὸ προνόμιον τῆς ἐπιστήμης; Ναί· ἐὰν δὲν τὸν καταστήσω κοινωνὸν τῆς ἰσχύος μου, θὰ ἀποκαταστήσω τὴν ἰσότητά του φίλου μου, ὅπως ἀποκτήσω πληρέστερον τὸν ἔρωτα καὶ γείνω περισσότερον ἴση του, καὶ ἴσως, ὅπερ ποθητότερον, ὑπερτέρα του ἐνίοτε. Διότι ὁ κατώτερος εἶναι ποτὲ ἐλεύθερος; Ὅλα αὐτὰ εἶναι ὡραῖα καὶ καλά. 'Ἐὰν ὁμοῦ ὁ θεὸς με εἶχεν ἴδει; 'Ἐὰν ὁ θάνατος ἐπιηκολούθει τὴν πράξιν μου; Καὶ πῶς δὲν θὰ ὑπῆρχα πλέον; Καὶ ὁ 'Αδάμ εἰς τὴν θέσιν μου θὰ εἶχεν ἄλλην εὐχὴν; 'Ἐγὼ νεκρά, θὰ ἀντικαθιστώμην ἀπὸ ἄλλην, πλησίον τῆς ὁποίας θὰ ἔζη περιχαρῆ! Μόνον νὰ τὸ σκεφθῶ, ἀποθνήσκω. Ναί· πᾶσα ἔμφροβία οἴρεται. Ὁ 'Αδάμ μετ' ἐμοῦ θὰ διαμοιρασθῆ τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν. Τὸν ἀγαπῶ μετὸς τῆς στωργῆς, ὥστε ὁ ἔρωσ μου θὰ με ἐδῶθῃ: νὰ ὑποστῶ πλησίον του μυρίου θανάτους. 'Ἄνευ αὐτοῦ ἡ ζωὴ δὲν θὰ ἦτο ζωή.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, φέρει τὰ βήματά της μακρὰν τοῦ δένδρου· ἀλλὰ πρὶν ἢ τὸ ἀφήσῃ ὑποκλίνεται ταπεινῶς πρὸ αὐτοῦ, ὡς πρὸ τῆς δυνάμεως, ἣν περικλείει καὶ διοχετεύει πρὸς τὸ φυτὸν τὸν σοφὸν χυμόν, τὸν ἀποστάζοντα τὸ νέκταρ, τὸ ποτὸν τῶν θεῶν.

'Ἐν τῇ μετὰξὺ ὁ 'Αδάμ ἀναμένων ἀνυπόμονος τὴν ἐπιστροφὴν της, εἶχε πλέξει εἰς στέφανον ἐκλεκτὰ ἄνθη, δι' ὧν θὰ ἐστόλιζε τὴν κόμην τῆς συντρόφου του καὶ διὰ νὰ στεφανώσῃ τὰ ἀγροτικά ἔργα της, ὡς βλέπωμεν τοὺς θεριστὰς νὰ προσφέρωσι στεφάνους εἰς τὴν βασίλισσαν τοῦ θερισμοῦ. Καὶ προσεξοφλεῖ καθ' ἑαυτὸν τὴν ζωηρὰν χαρὰν του καὶ ἀναμένει τὴν γλυκεῖαν παρηγορίαν τῆς ἐπὶ τόσον προσδοκωμένης ἐπιστροφῆς. 'Ἀλλ' ὁμοῦ προαισθάνεται τι τὸ τρομερὸν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του, ἡ ὁποία λιποψυχεῖ καὶ πάλλει εἰς παλμούς ἀνίσους· βαδίζει πρὸς συνάντησιν τῆς Εὐας καὶ ἀκολουθεῖ τὴν ὁδόν, ἣν ἐκείνη ἐβάδισε κατὰ τὴν ἀναχώρησιν της τὴν πρωϊαν. Ὁ δρόμος αὐτὸς; ἔφερε πρὸς τὸ δένδρον τῆς γνώσεως· συναντᾷ τὴν Εὐαν, ἣτις μόλις ἀπεμακρύνετο αὐτοῦ, κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα κλάδον φορτωμένον ἀπὸ τὰ θαυμάσια αὐτὰ ἄνθη, ἀκόμη δροσερὰ ὑπὸ τὸ χυοῦδόν των, τὰ ὁποῖα μόλις ἀπὸ τὸ δένδρον κομμένα ἀπέπνεαν ἄρωμα ἀμβροσίας. 'Ἐσπευσε πρὸς τὸν 'Αδάμ· ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἀποτυπωμένη δικαιοσύνη ὑπῆρξεν ὁ πρόλογος τοῦ λόγου της καὶ ἡ ἄμεσος ἀπολογία της· τοῦ ἀπηύθυνε θαυματοειδῆς λέξεις, ἃς εἶχε πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν της:

— Δὲν ἐξεπλάγη, 'Αδάμ, διὰ τὴν παρκατεταμένη ἀπουσίαν μου; Πόσον μεῖς ἔλειπες! καὶ μακρὰν σου ὁ χρόνος μοῦ ἐφάνη πολὺ μακρὸς. Ἀγωνία ἔρωτος, ἣν ἐδοκίμασα διὰ πρώτην φοράν καὶ ἣτις δὲν θὰ ἐπαναληφθῆ, διότι ποτὲ ἡ ἰδέα δὲν θὰ μοῦ ἐπανέλθῃ, νὰ ὑποστῶ ὅ,τι ἐζήτησες, ἐγὼ ἡ τολμηρὰ καὶ ἀπειρος, τὴν ἀγωνίαν τῆς ἀπομονώσεως μακρὰν σου. 'Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι παρὰδοξον καὶ θαυμαστόν, ὥστε νὰ τὸ ἀκούσης.

Τὸ δένδρον αὐτὸ δὲν εἶναι διόλου, ὡς μᾶς εἶπαν, δένδρον τοῦ ὁποῖου ὁ ἐπικίνδυνος καρπὸς ἀνοίγει εἰς ὄντινα τὸν γεύεται τὸν δρόμον εἰς ἀγνώστους πόνους. Τούναντίον ἡ ἐνεργεία του εἶναι θεία! Ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μεταβάλλει εἰς

θεοὺς τοὺς δοκιμάζοντας αὐτό· ἤδη ἡ δύναμις του ἀπεκαλύφθη. Ὁ σοφὸς ὄφρι δὲν ὑπεβλήθη εἰς τὴν αὐτὴν ἀπαγορευτὴν, ἢ δὲν ὑπήκουτε ποτὸς εἰς αὐτήν· ἔραγεν ἐκ τοῦ καρποῦ τούτου καὶ δὲν εὐχῆκε ποτὸς τὸν θάνατον, περὶ τοῦ ὁποῖου μᾶς ἠπέλιθσαν. 'Ἀλλ' ἔφ' ἦ σιγμῆς· τὸ ἐγεύθη ἐπρωικίθη μετ' ἀνθρωπίνην φωνήν, μετ' ἀνθρωπίνης αἰσθήτης καὶ μετ' ἀνθρωπίνην λογικὴν καὶ ἔπεισε καὶ ἐμὲ αὐτὴν νὰ γευσθῶ τὸν καρπὸν αὐτόν. 'Ἐρχα· καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὰς προσδοκίας μου. Οἱ ὀφθαλμοὶ μου θαυμάσιον ἠνοιχθησαν· τὸ πνεῦμά μου ἀρπυνίσθη· ἡ καρδία μου ἔγεινε μεγάλη καὶ πλησιάζω πρὸς τὴν θεῖαν τελειότητα, τὴν ὁποῖαν ἐπεθύμουν ἰδίως δι' ἐσέ. 'Ἄνευ σοῦ ἠθελον τὴν περιφρονῆσαι, διότι ἡ εὐτυχία, μόνον ὅταν τὴν τυμερίζεσαι, εἶναι δι' ἐμὲ εὐτυχία· ἄνευ σοῦ θὰ ἐπλήρου τὴν ψυχὴν μου ἀνίας, θὰ μοῖ ἦτο μισητή. Γεῦθητι λοιπὸν καὶ σὺ, ἵνα ἤμεθα ἠνωμένοι εἰς τὴν αὐτὴν τύχην, εἰς τὴν αὐτὴν χαρὰν, εἰς τὸν αὐτὸν ἔρωτα. Γεῦθητι λοιπὸν, ὑπὸ φόβου μήπως ἡ θέσις μας μᾶς ἀχωρίσῃ, μὴ δὲν ἀναγκασθῶ δι' ἐσέ νὰ ἀποποιηθῶ τὴν θεότητα, ὅταν θὰ εἶναι ἀργὰ πλέον, καὶ ὅταν ἡ εἰμαρμένη δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέπῃ πλέον.»

(Milton: Ὁ ἀπολοσθεὶς Παράδεισος).

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

Β'.

'Η δευτέρη αἴθουσα φιλοξενεῖ τὰς ἐλαιογραφίας, ἀποτελεῖ δὲ τὸν βαρύτερον κλάδον τῆς Τέχνης. Μέσα εἰς τὰ ἀριστουργήματα τῶν ὡραίων καὶ πλαστικῶν προτομῶν τοῦ Ράλλη καὶ τῶν θαυμαστῶν συνθέσεων τοῦ Ἰακωβίδου καὶ τοῦ Γκούζη καὶ τῶν ἄλλων ἰσχυρῶν χρωστήρων, νὰ διακριθῶν καὶ πάλιν ἔργα γυναικῶν, νὰ ἀπασχολήσῃ τὴν κριτικὴν, νὰ ἐκλύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν μεμυημένων εἰς τὰ μυστήρια τῆς Τέχνης, δὲν εἶναι τοῦτο κατόρθωμα μέγα, δὲν ἀπαιτεῖ ἀληθῆ ἀξίαν, ἀληθῆς καλλιτεχνικὸν τάλαντον;

Αἱ διακριθεῖσαι εἰς τὰς ἐλαιογραφίας εἶναι τρεῖς. Ἡ δεσποινὶς καὶ πάλιν Θάλεια Φλωρὰ διὰ τὰ πρόσωπα· ἡ δις Σοφία Λασκαρίδου διὰ τὰ τοπία καὶ ἡ κ. Ἀμοιραδάκη διὰ τὰ ἄνθη. Καὶ διὰ νὰ ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὰ ἄνθη, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ κ. Ἀμοιραδάκη τόσον ἔχει τελειοποιηθῆ, ὥστε ἀφόβως νὰ ἠμποροῦν νὰ συγκριθῶν τὰ ἄνθη της καὶ μετὰ τὰ τοῦ Βιαλινᾶ καὶ μετὰ τὰ τοῦ Γκούζη. Ὁραῖα ἄνθη! Μόνον τὸ ἄρωμα τοῦς λείπει. Τί ἀπαλὰ καὶ τρυφερὰ καὶ ἀβρὰ! Καὶ τί χρωματισμοὶ λεπτοὶ καὶ ὀλοζώντανοι καὶ δροσεροὶ! Μεγάλον τάλαντον, εἶχεν εἶπει ὁ Λύτρας, ὅταν εἶδε πρὸ ἐνεαετίας εἰς τὴν γυναικείαν τότε ἔκθεσίν μας ἐν πινακί μετ' ἀνεμώνας της.

'Ἡ δις Σοφία Λασκαρίδου, περὶ ἧς συνάδελφος τοῦ «Ἀστεως» εἶχεν εἶπει εἰς τινα μελέτην του, ὅτι αὐτὴ μόνη ἐνόησε τὸ μυστήριον τῶν χρωματισμῶν τῆς Ἀττικῆς φύσεως, πιστοποιεῖ ὁσημέραι τὴν κολακευτικώτατην περὶ αὐτῆς γνώμην. Τὰ τοπία της καὶ φέτος, εἶτε νεκρὰ, μετ' ὁμοῦ τὸ θαυμάσιον φῶς τοῦ οὐρανοῦ μας ζωογονούμενα, εἶτε μὴ, εἶναι ἀπαράμιλλα διὰ τὴν ζωὴν τὴν ὁποῖαν σκορπίζουν, διὰ τὴν ἀλήθειαν τῆς Τέχνης, ἡ ὁποία ζωογονεῖ καὶ λέγει κάμνει τὴν θάλασσαν της νὰ κινήται καὶ τοὺς βράχους της νὰ δέχωνται

τοὺς δροσεροὺς δροσεροὺς τοῦ νεροῦ ἐναγκαλισμοὺς ὡς φρικιῶντες ὑπὸ τὴν διαύγειαν τῶν χρωμάτων, τῶν ὁποίων τὸ μυστικὸν τόσον καλῶς κατενόησε.

Εἰς τὴν θαυμασίαν τοῦ χρώματος τελειοποίησιν της πρέπει νὰ ἀποδοθῆ καὶ ἡ ἐκτακτος ἐπιτυχία τῶν ἑμυδαλῶν της. Διότι μόνον τὸ χρῶμα σκορπισμένον ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἐκείνου πίνακος μετ' ὅσον αἰσθημα καὶ μετ' ὅσον δύναμιν, ἔδωκε τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀποτελεσμα εἰς τὰ ὀλοζώντανα, τὰ ἀνθοφορτωμένα δένδρα της. Μόνον ὅσοι ἐπρόσεξαν ὑπὸ τὸ ἀπλετον φῶς τῆς ἡμέρας ἑμυδαλῆς ὄλως ἀνθροσκασμένες, ἀπὸ κάποιον ἀπόστασιν καὶ χωρὶς καὶ ἕνα πράσινον φύλλον, μόνον αὐτοὶ ἠδυνήθησαν νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν τέχνην τῆς ἀβρᾶς κόρης, ἡ ὁποία τόσον καλὰ ἐννοεῖ τὴν γλῶσσαν τῆς πλουσίας τῆς φύσεως χρωματοπιννακίδος καὶ τόσον τελείως τὴν ἀποδίδει.

'Ἀλλὰ καὶ ἡ δις Φλωρὰ ἐδῶ ἀντιπροσποεῖ ἐπίσης ἐπιτυχῶς τὸ φῶλον μας. Αἱ μετ' ἑλκίον προσωπογραφίαι της ἀμιλλῶνται πρὸς τὰς ὑδατογραφίας της. Ἐξετιμήθησαν τόσον αὐταί, ὅσον καὶ ἐκεῖναι, ἡ ἐπιτυχία δ' αὐτῆ μᾶς κάμνει νὰ προοιωνίζωμεν διὰ τὴν νεκρὰν καλλιτέχνην μέλλον δόξης, ὅχι μόνον μετὰξὺ τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ καὶ μετὰξὺ τῶν ξένων.

ΜΙΑ ΕΟΡΤΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

Πρωτότυπος ἡ εορτὴ αὐτὴ καὶ μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος της διὰ τὰς Ἀθήνας, αἱ ὁποῖαι μετ' ἑλκίον μονοτονίαν καὶ στερεοτυπίαν εορτάζουσι καὶ ὅταν πρόκειται δι' ἰδίαν ἀπόλαυσιν καὶ ὅταν πρόκειται ὑπὲρ εὐεργετικῶν σκοπῶν.

'Ὅ,τι δὲ τιμᾷ τὰς συλλαβούσας τὴν ἰδέαν τῆς διοργανώσεως της κυρίως Ἀμερικανίδες εἶναι, ὅτι εἰς τὴν εορτὴν αὐτὴν θὰ λάβουν μέρος καὶ παιδιὰ καὶ θὰ διασκεδάσῃ μαζῇ μετ' ὅσον τὸν κόσμον τῶν μικρῶν καὶ ὁ κόσμος τῶν μεγάλων.

Εἰς ἀνθήκητος, τὸν ὁποῖον μικρὰ ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια, παριστῶντα ὡραῖα ἄνθη, θὰ στολιζοῦν, καὶ μέσα εἰς τὸν κήπον αὐτόν, χοροὶ μικρῶν ἐλληνοπούλων ἐλληνικοί. 'Ἐπειτα πλαστικαὶ εἰκόνες, εἰς τὰς ὁποίας καὶ ὡραῖαι δεσποινίδες θὰ λάβουν μέρος, ὀλόκληρον ἐργαστήριον καλλιτέχνου μετ' ἀνθρωπίνης ζωτανῆς εἰκόνας καὶ ἀγάλματα.

'Ἐπειτα μολόγοι τῆς συνοδείας κλειδοκυμβέλου καὶ ἄσματα καὶ ὁ χορὸς τῆς Ἡλέκτρης τοῦ κ. Πολυκράτους μετ' ὁμοῦ τῆς δος Ζωγράφου καὶ χοροὶ ἐλληνικοὶ μετ' ἑλληνικῆς ἐνδυμασίας καὶ περκατάσεις τῆς Εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης, ἣν σύνολον τέλος τόσον ποικίλον καὶ τόσον πρωτότυπον, καὶ τόσον θεαματικόν, ὥστε νὰ διασκεδάσῃ μικροὺς καὶ μεγάλους χωρὶς ἐξαιρέσιν. 'Ἐὰν δὲ ληρθῆ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ εορτὴ αὐτὴ δίδεται ὑπὲρ τῶν εὐεργετικῶν ἰδρυμάτων τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, τοῦτο ἀποτελεῖ ἕνα λόγον περισσότερον, ὅπως παρευρεθῶν ὄλοι καὶ ὄλοι εἰς τὴν εορτὴν ταύτην τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου συγχρόνως καὶ διασκεδάζοντες συντελέσῃ εἰς εὐγενῆ καὶ ἀγαθοεργὸν πρᾶξιν.

'Ἡ εορτὴ δίδεται τὴν προσεχῆ Τρίτην, τὴν 5ην μ.μ. ὦραν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Μουσικῆς Ἐταιρίας, εἰσιτήρια δὲ πωλοῦνται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Βίλμπεργ.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Le mouvement Universel. Το γνωστόν-έπιστημον νικόν σύγγραμμα του κ. Λυκόρτα, το βαπτίζομενον επί νέων δλων θεωριών περί κινήσεως των ούραίων σωμάτων έδημοσιεύθη μεταφρασθέν εις την Γαλλικήν, δαπάναις του κ. Παύλου Στεφάνου.

Ο Ευαγγελισμός του έν Τήνω Συλλόγου των Κυριών. Παρά του έν Τήνω Συλλόγου των Κυριών, του προεδρευομένου υπό της δος Στυλιανής Καραλής εξέδόθη ή λογοδοσία του α' έτους της δράσεως αυτού. Ο Σύλλογος ούτος προέβη εις ίδρυσιν βιοτεχνικής σχολής κορασίων, έν ή έδιδάχθησαν δέκα μαθήτριαι την ύφαντικήν βαμβυκερών ύφασμάτων και ταινιών, ήδη δέ εισάγεται και ή ύφαντική μεταζωτών.

Έν γένει ως εξάγεται εκ της δημοσιευθείσης λογοδοσίας του έν λόγω συλλόγου, αι κυρίαί Τήνου εργάζονται μετ' έπιανετου ζήλου και ή έπιτυχία του έργου των προμηνύεται τελεία.

Εκπαιδευτικά. Παρά του κ. Γ. Παπασωτηρίου, γενικού επίθεωρητου της Στοιχειώδους Παιδεύσεως εξέδόθη εις τεύχος άπασα ή νομοθετική εργασία αυτού, ή αναγομένη εις την τροποποίησιν των προγραμμάτων και έν γένει εις την μεταρρύθμισιν της παιδεύσεως και των δύο φίλων.

Άγών. Παρά του κ. Ι. Λαμπρίδου εξέδόθη υπό τον τίτλον « Άγών » έβδομυδιούχ Εφημερίς προασπίζουσα τα δίκαια του έν Μακεδονία Έλληνισμού. Είς την νέαν συνάδελρον, ή: όρέκτης Δευθυντής είναι γνωστός διά τα πατριωτικά του αισθήματα, ως και δι' άρτίην έπιστημονικήν μόρφωσιν, ευχόμεθα προκοπήν.

Η Έπέτειος του ήγεμόνος της Κρήτης εις την Μουσικήν Έταιρίαν.

Έν μέγα ευγε εις τους διοργανωτάς της έορτής και ιδία εις τον Πρόεδρον της Άδελφότητος των Ηρακλειωτών κ. Ι. Δαμβέργην διά την λαμπρότητα διεξαχθείσαν έσπερίδα επί τη έπετείω της έορτής του ήγεμόνος της Κρήτης Γεωργίου.

Έκλεκτοί δλοι ό εις μετά τον άλλον, και οι εις πεζόν λόγον και οι εις στίχους έξυμνήσαντες το έπίσημον γεγονός της άπελευθερώσεως της Κρήτης. Οι κ. κ. Παλαμάς, Προβελέγγιος και Πολέμης έπλεξαν στεφάνους άνταξίους της μεγάλης έορτής και οι κ. κ. Σωτηριάδης και Λάμπρος είπαν λόγους ώραίους και συγκινητικούς εξ εκείνων οι όποιοι δέν λησμονούνται ποτέ.

**ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΙΩ. Α. ΤΣΑΜΗ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣ. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ**

ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

47 δδός Σταθίου 47 — 1 Γεωργίου Σταύρου 1 (Όδός έναντι Έθνικού τυπογραφείου).

Νόμος κατέστη πλέον μεταξύ των καλλισθητών Κυριών και Δεσποινίδων ότι, διά να αναγνωρίζηται τις ως τοιαύτη, όφειλει εξ άπαντος τα ύποδήματά της να κατασκευάζη εις του κ. Τσάμη, ό όποιος πρώτος διά του άντιπροσώπου του φέρει τας φόρμας του έκάστοτε Περσινοϋ Συρμου και τον καθιερωθεντα τουτον νόμον πρέπει να τηρούν αι καλλισθητοί Έλληνίδες, προμηθεύομεναι τα ύποδήματά των από το Μέγα Υποδηματοποιείον του κ. Ι. Τσάμη, όδός Σταδίου 45.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΑΠ' ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ

Άπρίλης είναι γύρω μας
Δαλοϋν τα χελιδόνια. (Ζαλοκώστας)

Έφτασε πάλι ό Άπρίλης, ώχ! πώς τον φοδοϋμαι! . . . μονολογούσε ή Μυρτιά, καθισμένη μπροστά στο παράθυρό της με τα μάτια χωμένα στον άπέναντι καταπράσινο κάμπο. Με τον Άπρίλη δλοι γελοϋνε, όλοι χαίρουνται, μονάχα για μένα είναι έτσι άχαρις μήνας.

Τό άνοιγμα της πόρτας της κάμαράς της της έκοψε το μονόλογο και την έβγαλε από της θλιμμένες σκέψεις της. Ήτανε ή Φιόρω, ή καλή της φιλενάδα, ή αγαπημένη της Φιόρω που ρχότανε να την δη και να την συντροφέψη.

- Πάλι μονάχη και συλλογισμένη, Μυρτιά μου ;
- Άπό το πρωί έτρεχα στον κάμπο και είμαι άποσταμένη.
- Τότε θα φτασες και ως τ' αγαπητό καγκέλωμα του γειτονικού περβολιού.
- Όχι, στέναξε ή Μυρτιά, ξέρεις πόσο το ποθώ και πόσο το φοδοϋμαι.
- Να σοϋ πω την αλήθεια δέν μόρεσα ποτέ να σε καταλάβω, το ποθείς και το φοδούσαι γιατί ;
- Ούτε θα με καταλάβης ποτέ. Έλα όμως, Φιόρω μου, άρησε τα αυτιά και πές μου, πώς τα πέρασες στη χθεσινή σου διασκέδασι ;
- Έγώ, θαυμάσια !

Και άρχισε να διηγείται, με τα ποιά λαμπρά χρώματα την διασκέδασί της στο άντικρυνό σπιτάκι.

Η Μυρτιά φάνεταν πώς την άκουγε με μεγάλη προσοχή την φιλενάδα της, μα όλος της ό νοϋς και όλη της ή ψυχή πετούσε στο γειτονικό περιόλι με το καγκέλωμα, που πίσω άπ' αυτό έβλεπε με τη δύναμή της φαντασίας και

με τον ποθο της ψυχής, την άγάπη της, την μυριαγαπημένη, πάντα σκυμένη πάνω από της τριανταφυλλίες της με την προσπάθεια να καλιτεψή το είδος τους με νέους τρόπους καλλιέργιας. Και ή φιλενάδα της εξακολούθαγε την διήγησή της, χωρίς να προσέχη και πολύ, άν την άκουγε ή Μυρτιά, εύτυχισμένη να ξαναπή και να ξαναφέρη μπροστά της τις ευχάριστες εκείνες στιγμές. Ξάφρου, ή Μυρτιά σηκώθηκε πάνω και σαν να ήτανε όλομόναχη μεσα στην κάμαρά της φώναξε δυνατά, θελοντας να πάρη θάρρος από την ίδια της τη φωνή. Πρέπει, πρέπει, δέν βασταώ πλειά.

Την συνέφερε ή τρυφερή φωνή της φιλενάδας της, που καταφοβισμένη την ρώτησε.

- Τι έχεις ; τί έπαθες, Μυρτιά μου ;
 - Τίποτα, τίποτα, κάτι συλλογίζομουνα. Έλα τελειωσε την διήγησί σου.
- Την άλλη μέρα ή Μυρτιά πήγε πάλι στο συνηθειμένο της περίπατο, μα αυτή τη φορά με την άπόρασι να φτάση ως το γειτονικό καγκέλωμα. Πήρε λοιπόν τό μονοπάτι που έφερνε στο πίσω μέρος του περβολιού, εκεί που ήτανε ή τριανταφυλλιάς και που είχε τις περισσότερες ελπίδες πώς θα έβλεπε την άγάπη της. Όσο έφτανε στην ποθητή εύτυχία, τόσο της έλειπε το θάρρος και της κόβονταν ή άναπνοή. Μα ή μεγάλη επιθυμία να φτάση ως εκεί, της έδινε νέα δύναμι, και τέλος έστασε το καγκέλωμα και άγνάταψε τον αγαπημένο της στη συνηθειμένη του θέσι, πάντα σκυμένο πάνω από τα λούλουθα.

— Καλημέρα του φώναξε. Κείνος σηκώθηκε πλησίασε στα κάγκελα και άνάμεσα από τα πλεγμένα σίδερα της ξανάπε καλημέρα, σφίγκοντας το κρυσ και τρεμουλιαστό χέρι της μέσα στο δικό του στήθηκε λιγάκι, τον ρώτησε για τα λουλούδια του και για πολλά άλλα τί ποτα, εύτυχισμένη που τον είχε σιμά της και άκουγε τη φωνή του, και άνάπνεε τον ίδιο μυρισμένο άγέρα. δέν είχε όμως τη δύναμι να εξακολουθήση τας εύτυχισμένες εκείνας στιγμάς και πρώτη ευχήθηκε στο νερό, καλή προκοπή στες τριανταφυλλίες του και έφυγε με την ψυχή γεμάτη χαρά και με νέα δύναμι να βασταΐη πάλι το χωρισμό τους.

Έβλεπε άνάμεσα από ένα μαγεμένο πέπλο την εύτυχία και τη χαρά, μα ποτέ δέν είχε την δύναμι να το σηκώση αυτό το πέπλο και να κάμη να λάμψη μπροστά της όλόφωτη ή μυρισποθητή αυτή εύτυχία. Ήτανε πάντα ό φόβος που την συγκρατούσε, ό φόβος εκείνος που ή φιλενάδα της ή Φιόρω δέν μόρεσε να καταλάβη ποτέ.
